

ת"פ 19386/10/18 - מדינת ישראל נגד גונתן בנימין - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

21 פברואר 2021

ת"פ 19386-10-18 מדינת ישראל נ' בנימין

לפני כבוד השופט אמיר דורון

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד שגיא אבנעים

נגד

הנאשם

גונתן בנימין - בעצמו

ע"י ב"כ עוה"ד ראיד אלעובר

הכרעת דין

רקע כללי:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ביום 19.6.18 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, במשחקה בעיר אופקים, בעת שהמתלוננת הבחינה בבנו הקטין של הנאשם משליך מספר פעמים כדור על פני אחייניתה, ניגשה אל הקטין וביקשה ממנו להירגע, תוך שהסבירה לו כי אסורה התנהגות זו. באותן נסיבות, השליכה המתלוננת לעבר הקטין כדור שלא פגע בו.
2. או אז, תקפה הנאשם בכך שחבט בה באגרופו בסמוך לאוזנה ולחיה השמאליים, דבר שהוביל לנפילת המתלוננת ארצה כשהכרתה מעורפלת. בעודה על הרצפה, שב הנאשם והתנפל עליה, חנקה תוך שהוא דורך עם רגלו על בטנה. המתלוננת נאלצה להיאבק בנאשם וקרעה חולצתו תוך ששרטה אותו.
3. מספר נשים שהיו במקום, ניסו למשוך הנאשם מעל המתלוננת. כאשר נחלצה המתלוננת מהנאשם, שב הוא וחבט בה מספר מכות אגרופ בראשה, עד שהצליחו הנשים במקום להרחיקו מהמתלוננת.
4. מאוחר יותר, בעוד המתלוננת ממתינה לבוא המשטרה, כשהיא עומדת בפינת חדר המשחקה, שב הנאשם ותקפה בכך שחבט מספר חבטות בראשה.
5. בשל האמור, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות רגישות במצחה ובגולגולתה, רגישות על פני שתל מכשיר השמיעה המותקן באוזן ימינה, עד כדי העדר יכולת להשתמש בו, וכן כאבי ראש. כתוצאה מהתקיפה, פונתה המתלוננת לבית החולים באמצעות אמבולנס, ונאלצה במועד מאוחר יותר לעבור ניתוח להחלפת השתל.

המענה לכתב האישום ודיונים קודמים

6. ביום 9.2.20, הכחיש הנאשם האמור בסעיף 1 מחוסר ידיעה. אישר כי היה במקום האירוע, והכחיש האלימות הנטענת. הבהיר כי פנה למתלוננת, שוחח עמה אך לא פגע בה, וטען כי הותקף על ידה. כאשר קיבל הזדמנות להבהיר ממה לכאורה נפגעה המתלוננת, ביקש להבהיר הדברים בדיון ההוכחות.

7. ביום 22.11.20, המועד בו היה קבוע התיק לשמיעת הוכחות ועדי המאשימה התייצבו, הודיעו הצדדים בפתח הדיון כי הגיעו להסדר טיעון. בשלב בו ביקש בית המשפט לעבור עם הנאשם על הנאמר בכתב האישום, כדי לוודא הודייתו, סירב הנאשם להודות בדברים שצוינו לפרוטוקול על ידי בית המשפט, לרבות רכיב תקיפת המתלוננת, וציין "אני לא מודה בדברים" (עמ' 11 ש' 4 לפרוטוקול).

נוכח האמור, סירב בית המשפט לקבל הודיית הנאשם ולאשר הסדר הטיעון, והורה על שמיעת העדים שהתייצבו. באותן נסיבות, הבהיר ב"כ הנאשם כי הנאשם ואשתו, יהיו עדי ההגנה היחידים.

יש להבהיר, כי הגם הנאמר, נכחה אשת הנאשם ביום הדיונים הראשון באולם בית המשפט ושמעה כל העדויות שנמסרו באותו היום. נוכח האמור, ולאחר שהובהרו הדברים בבית המשפט, קבע בית המשפט בהחלטתו בזו הלשון: **"בית המשפט מבהיר לב"כ הנאשם, כי העדת אשת הנאשם שישבה כל היום באולם הדיונים אפשרית לכאורה, אך המשקל שיינתן לעדות זו בנסיבות האמורות אינו גבוה. מצופה היה מב"כ הנאשם לדאוג לכך שעדת ההגנה שלו, לא תהיה נוכחת באולם בדיון ההוכחות שנשמע היום".**

8. ביום 23.11.20 התקיים המשך דיון ההוכחות, בו העיד הנאשם להגנתו. והמאשימה סיכמה בעל פה. יש לציין, כי גם ביום זה, נכחה אשת הנאשם במהלך שמיעת כלל עדויות המאשימה באולם. בסופו של דבר, לא העידה אשת הנאשם.

9. שני דיוני ההוכחות הוקלטו בשתי הקלטות שונות, מהן הופקו פרוטוקולים מתומללים.

תמצית סיכומי הצדדים

10. המאשימה, בטיעוניה בעל פה, עתרה להעדיף גרסאות המתלוננת ועדות הראיה שהעידו בבית המשפט, על פני גרסת הנאשם. ציינה השתלשלות הדברים להבנתה, לפיה המתלוננת שהבליגה בשתי הפעמים הראשונות, העירה בפעם השלישית לבן הנאשם שלא ימשיך להשליך כדורים על אחיינה התינוק. יכול ודיבור המתלוננת, שהיא חירשת, נשמע בצורה צעקנית. הנאשם שהבחין במתלוננת באותה נקודת זמן, סבר כי משהו לא תקין מתרחש שם. בחקירתו הדגיש, כי סבר שמדובר במי שיש לה פיגור. לדידו של הנאשם, המתלוננת תקפה את בנו הקטין וניסתה לתקוף אותו שנית ואף עשתה כן. המתלוננת שהכחישה האמור, הבהירה כי לכל היותר השליכה כדור לעבר הקטין על מנת להדגים לו איך שלא להתנהג. המתלוננת ששוחחה עם הנאשם, הותקפה על ידו, עת הטיחה ברצפה והתנפל עליה באגרופים. המתלוננת לא ביקשה

להסתיר מבית המשפט כיצד שרטה את הנאשם בלחיו ובחזהו, והבהירה כי מדובר בניסיון להגן על עצמה. לא היה כל ניסיון להמעיט או להחמיר בדברים, והמתלוננת מסרה כל הפרטים לבית המשפט. עדי המאשימה שהתייחסו לנושא אישרו האמור.

חלק מעדות המאשימה, לא ראו את כל האירוע. הגב' שוש טפירו שטענה כי המתלוננת הסתירה לה חלק מהאירוע, לא ראתה תחילתו, ולא יכולה הייתה לדעת האם מדובר בהתגוננות או תקיפה. כך גם הגב' ענבר. מנגד, עדות המאשימה, כל אחת לפי חלקה, ראו הנאשם חונק המתלוננת עד שהפכה להיות אדומה. יש לקבל את גרסאות עדות המאשימה, שהינן עדות אובייקטיביות שלא מכירות הצדדים (למעט הגב' חן קדוש), כעדויות אמינות וללמוד מהן על האירוע שהתרחש, לרבות העובדה שלא הצליחו להפסיק את תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם.

הדברים שמסרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, מקבלים חיזוק מאמירתה לשוטרת שהגיעה למקום, בהתאם לעדות השוטר מיאל קדוש.

ביחס לגרסת הנאשם, הרי שגרסתו בבית המשפט, מאמצת עמדה שלא תואמת עם הגרסה שמסרה אשתו במשטרה והוא נתפס בשקרים ואי דיוקים. בעדותו בבית המשפט, הסביר כי היה דו שיח, או חד שיח עם המתלוננת, אבל במשטרה לא דיווח על כך כלל. קיימות סתירות ביחס לזמני האירוע בין גרסת הנאשם לאמירת אשתו במשטרה. גם אם הנאשם דבק בגרסתו מהשלב בו נחקר במשטרה עד לעדותו בבית המשפט, אין לתת בה אמון. עתרה להרשעת הנאשם.

11.ב"כ הנאשם, בסיכומים שנמסרו בכתב לתיק בית המשפט ביום 18.1.21, טען כי עדות המתלוננת רצופה סתירות ואינה אמינה ומשכך אין להסתמך עליה. התייחס לעדות ע.ת 2 וטען כי עדה זו סתרה הגרסה שמסרה במשטרה וניסתה להרחיק אירוע תקיפת בן הנאשם, וזאת ככל הנראה מאחר ותאמה גרסתה עם יתר העדים. הפנה לאמרת העדה לפיה יש עדים נוספים היכולים לאמת גרסתה. טען, כי עדותה סתרה עדות המתלוננת.

התייחס לעדות ע.ת 3 שסתרה עצמה לאורך עדותה וגרסתה לא תאמה כלל גרסת המתלוננת. הפנה לעדות השוטר עמרי אירוזי וציין כי התחמק מלענות על שאלותיו, מסר שלא זוכר האירוע ומשכך סבר כי שדוח הפעולה נרשם בתיאום עם גרסאות העדים. התייחס לעדות יצחק פינטו אשר צילם חבלות המתלונן באירוע ואישר שראה סימני אלימות על גוף הנאשם.

הפנה לעדות שושנה שפירו אשר הודתה ששוחחה עם אחת העדות אך הכחישה ששוחחו על האירוע. ציין כי התחמקה מלענות על שאלות וסתרה עדותה במשטרה. בהקשר זה ציין עדותה ביחס לכך שכל העדים ישבו יחד ושמעו שיחתם עם התובעת, דבר שהעיב על אמינות גרסתם.

הפנה לעדות הנאשם אשר הייתה עקבית וללא סתירות. הנאשם ענה לכל השאלות עליהן נשאל והסביר

השתלשלות העניינים. הפנה לסיכום הרפואי אשר לא תאם גרסת המתלוננת והעדים ביחס למה שאירע וטען כי המאשימה לא הצליחה להוכיח אשמת הנאשם ויש לזכותו או לחילופין לא להרשיעו.

בקעת המחלוקת

12. האם מדובר במעשה תקיפה של הנאשם את המתלוננת, או שמא מדובר בפעולת הגנה עצמית של הנאשם על בנו, ועל עצמו.

התשתית הראייתית

13. מטעם המאשימה העידו המתלוננת - הגב' דנה קדוש; הגב' שגית סבגי, הגב' חן קדוש, הגב' שושנה טפירו, הגב' ענבר ישראל - שהיו עדות ראייה לאירוע המתואר בכתב האישום; השוטר מיאל קדוש, השוטר עמרי אמרוסי - שוטרים שהגיעו למקום האירוע; השוטר יצחק פינטו - שגבה הודעת הנאשם.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם.

14. עדות המתלוננת - הגב' דנה קדוש:

עדות זו נמסרה בעזרת מתורגמנית לשפת הסימנים.

המתלוננת הותירה רושם מהימן ואמין. המתלוננת לא ניסתה להפריז בתיאורים אותם מסרה לבית המשפט, ולא ניסתה לשוות למקרה שאירע, נופך שונה מהתרשמותה האישית והחווייה שעברה. ניכר היה בעדותה כי היא מתרגשת ממעמד מסירת העדות בבית המשפט, כך שלעיתים מעבר לדברים שאמרה בסימני ידיים, נפלטו לה הברות או מילים בקול רם, עד שבית המשפט ביקש מהמתורגמנית להסביר למתלוננת שהדבר מקשה על הקלטת הדיון.

בחקירתה הראשית, תיארה כיצד הבחינה בבן הנאשם כשהוא משליך כדורים על האחין שלה. לאחר שהבליגה פעמיים, ניגשה אליו בשלישית והעירה לו שלא להשליך כדורים. בן הנאשם נבהל, והיא הרימה ראשה והבחינה בנאשם מגיע לכוונה. ניסתה להסביר לנאשם כי פנתה לבנו בבקשה שיחדל מהשלכת הכדורים והכחישה כי היא זרקת הכדור על בן הנאשם בפנים ורק ביקשה להסביר לו כיצד היה מרגיש לו היו זורקים עליו את הכדורים (עמ' 3 ש' 26-28). בהמשך חקירתה הראשית, כאשר עומתה עם טענת הנאשם שהטיחה כדור אותו אחזה בידה בלחי בן הנאשם, או שצעקה על בנו כשהאחרון שוכב על הרצפה מבוהל, הכחישה האמור וטענה כי בן הנאשם הוא ילד חמוד מיוחד ונבון, והיא אוהבת אותו, ילד חמוד שישב בבריכה הכדורים, ביקשה להדגים לו את הדברים והוא נבהל, ואז הנאשם קם. הכחישה כי תקפה את בן הנאשם (עמ' 5 מש' 35 עד עמ' 6 ש' 8).

לשאלת בית המשפט, האם בן הנאשם היה אמור להבין את דיבורה, ענתה המתלוננת: "כן, הוא היה צריך

להבין אותי, כי הבעות הפנים שלי והדיבור היו ברורים באותו היום. אני אמרתי, כאילו סימנה לא לזרוק, אז עם ידיים סימנתי ודיברתי וורבלית". (עמ' 7 ש' 12-15). חזרה על כך גם בחקירה נגדית, עת הבהירה: "הסברתי לו את זה בסוג של פנטומימה כי יש לי אחיינים וילדים שעושים את זה ומבינים אותי בקלות, והסברתי לו את זה בצורה יפה וזהו כאילו זה התדרדר משם, זה לא שבאתי ואיימתי עליו וצעקתי עליו, 3 מילים, לא זורקים כדור. זהו". (עמ' 11 ש' 31-34).

על-פי גרסת המתלוננת, בשל דיבורה הלא ברור נוכח היותה חירשת, החל הנאשם להשתולל. מתוך שלא הבינה את שאמר לה הנאשם, וביקשה להראות לו מה מרגיש (ככל הנראה אחיינה) זרקה כדור באוויר. בתגובה תקף אותה הנאשם כפי תיאורה: "ואז הוא נתן לי אותה סטירה ואז נפלתי אחורה, הוא חנק אותי וגם עלה עלי, הייתי חסרת אונים, ניסיתי להגן על עצמי, שרטתי אותו בפנים, לכיוון החזה, זה לא עזר, קרעתי לו את החולצה זה לא עזר (...). נתתי בעיטה עם הרגל שלי ואז הצלחתי שהוא יקום ממני. הוא התרומם ממני, ואז ניסיתי לזחול והוא קפץ עלי, הוא חבט בי בראש ואני לא יכולתי להדוף אותו כי כבר הייתי חלשה וכבר מפוחדת (...). אחר כך הצליחו לקחת אותו ממני ואני הצלחתי ללכת לכיוון הקיר והתכופתי להגן על עצמי מהפחד. רעדתי כולי ולא ידעתי מה להגיד. צעקתי משטרה, משטרה, משטרה, אבל היה שקט. הייתי לבד בחדר, כאילו הכל נרגע. קמתי באתי ללכת, גיסתי הגיע (ה) לכיוון שלי ונתנה לי את האחין שהוא בכה. (...) והוא (הנאשם -א.ד.) נכנס לחדר בחזרה והעדה השניה ניסתה להדוף אותו, לדחוף. הוא היה בלי חולצה והוא הכה אותי על הראש שלי". (עמ' 2 ש' 24 עד עמ' 3 ש' 10).

מאוחר יותר, כשעומתה עם טענת הנאשם לפיה הייתה זו היא שתקפה אותו, שרטה אותו בפנים ובחזה וקרעה חולצתו, השיבה כי הדברים נעשו כהגנה עצמית בזמן שהוא חנק אותה. (ע' 6 ש' 26-27).

המתלוננת הבהירה, כי תקיפת הנאשם לא הייתה אירוע אחד, אלא תקיפה שנחלקה לארבעה סבבים: "בפעם הראשונה שהוא, סטר לי, חנק אותי, פעם שלישית שהוא היכה אותי בראש ופעם רביעית הוא נתן לי אגרוף למרכז הראש" (עמ' 5 ש' 11-12). גרסתה זו, שנבחנה גם בחקירה הנגדית, נותרה על כנה (עמ' 9 ש' 28 עד עמ' 10 ש' 35). עוד המשיכה המתלוננת להסביר כיצד הנאשם לא חדל להכותה, ואף שב להכותה לאחר שהיה בחוץ, תוך שהעדה ניסתה לגונן עליה: "הוא התעקש ואז הוא ניסה להכות אותי בראש ואני הגנתי על עצמי, זה הייתה, זה ככה, זה נגמר (...). נראה לי שהוא היה בו איזשהו כעס, הוא היה, כאילו הוא מת היה להרוג אותי (...). ראיתי על הפנים שלו במבט שלו, אני אמרתי לעצמי פעם אחת כאילו גמרת עם זה, אבל עוד ועוד ועוד, הוא המשיך כאילו זה מה שגרם לו להתרצות, שאני אצא פצועה מהסיפור הזה" (עמ' 11 ש' 9-21).

15. חיזוק משמעותי לעדות המתלוננת, ניתן למצוא בעדות ע"ת גב' שגית סבגי (ע"ת 5 בכתב האישום), שציינה בחקירה ראשית, לאחר שהבהירה כי אין לה שום קשר למתלוננת מעבר להיכרות אגב האירוע הנטען: "ראיתי איזה כדור עף, ילד על ילד משהו בין ילדים לא ייחסתי לזה חשיבות, לא התעמקתי בזה. ואז באיזשהו שלב ראיתי את הנאשם מתרומם ותופס את דנה ודופק לה אגרופים לראש בהתחלה צריך לעקל (צ"ל 'לעכל' - א.ד.) את זה, זה היה צריך לעקל את זה (צ"ל 'לעכל' - א.ד.). אמרתי בטח הוא

יירגע, אבל מהשלב הזה הוא תפס אותה, השכיב אותה על איזה מתקן של הג'ימבורי, חנק אותה. אני ראיתי את העיניים שלה יוצאות כאילו היא כבר מתה, התחלנו למשוך אותו, משכנו אותו, היא משכה אותו, אני משכתי אותה, החולצה שלו נקרעה והוא זז לרגע ואז הוא הרים אותה ודפק אותה לקיר, ולעוד קיר ואני כבר לא יכולתי עמדתי ביניהם. כל הגודל הקטן שלי, עמדתי ביניהם ואני נשענתי על דנה ודחפתי אותו, והוא בלי חולצה ואני זוכרת גוף כזה שרירי של חדר כושר והוא דופק בה אגרופים ואני אומרת לו די, היא חרשת תפסיק..." (עמ' 12 ש' 34 עד עמ' 13 ש' 7). עדה זו, גם מאשרת כיצד לאחר שכבר הורחק הנאשם מהמתלוננת, ולאחר שהוצא החוצה, שב בחזרה אל המתלוננת, תפס אותה לקיר והיכה בה שוב. (עמ' 13 ש' 21-22).

על הדברים בכללותם, ועל עצמת תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם, שבה גם במסגרת החקירה הנגדית עת הבהירה כיצד הנאשם היכה את המתלוננת, חנק אותה עד שקרעו לו את החולצה (עמ' 16 ש' 9-19, וכן עמ' 17-35, ועמ' 18 ש' 4-7).

במהלך עדותה ציינה בצורה ברורה, כיצד חששה לחיי המתלוננת נוכח התנהלות הנאשם, וכיצד בעודה בין המתלוננת לנאשם התחננה בפני הנאשם שיחדל באומרה לו: **"אתה תהרוג אותה, היא לא שומעת, היא לא שומעת, היא לא שומעת, היא לא שומעת"**. (עמ' 13 ש' 13-15).

ראוי להדגיש, כי עדה זו החולה לדבריה בסרטן והמערכת החיסונית שלה אינה במיטבה, שבתחילה ביקשה להימנע מלהגיע לבית המשפט נוכח מצבה הרפואי, ציינה בסופו של דבר בהודעה בכתב לתיק בית המשפט, כי נוכח חשיבות העדות עבורה, תגיע להעיד.

בעדותה, שבה העדה על כיצד האירוע אותו ראתה, טלטל אותה וחודשיים מאוחר יותר חלתה בסרטן. עוד הוסיפה כיצד היה קשה לה להתגבר ולעבד את שראתה (עמ' 13 ש' 29-30).

עדה זו הותירה רושם חיובי ומהימן על בית המשפט. עדותה הייתה קוהרנטית ורציפה. היא לא ביקשה להחמיר בתיאורים מעבר למה שהתרחש, ועדותה תאמה בצורה ברורה גרסת המתלוננת, ועדויות אחרות.

ביחס למספר הפעמים בהן הותקפה המתלוננת על ידי הנאשם, הרי שבעוד שהמתלוננת הבהירה כי הותקפה ארבע פעמים נפרדות, ציינה עדה זו, כי היו שני סבבים, ולא יותר (עמ' 19 ש' 9-19).

גם אם יש אי התאמה בנטען, אין המדובר באי התאמה מהותית היורדת לשורש מהימנות העדה או המתלוננת. והרי ברי, כי לכל אדם יש הפרספקטיבה שלו לאירוע שבו הוא נוטל חלק, לבטח אם מקומו מרכזי כמותקף. גם אם לא מדובר בסוג של רשומון, בו יכולים להתקיים שינויים מסוימים באופן בו נקלט האירוע ומעובד על ידי מי שחזה בו, הרי שייתכן והמתלוננת, סווגה תקיפתה למקטעים שונים מאלו שסווגו על ידי העדה.

הדבר טבעי והגיוני נוכח העובדה שהיא זו שספגה נחת זרוע הנאשם, ויכול ושגתה במספר הפעמים בהם הותקפה. ברם, גם אם נפלה שגגה בצד המתלוננת, הרי שבעדות העדה שבה היא והבהירה כיצד מכלול עדות

המתלוננת נכונה, עת תיארה בצורה ברורה העובדה שהמתלוננת ספגה אגרופים, נחנקה על ידי הנאשם וכיצד ניסו להפריד בינה לבין הנאשם תוך שקרעו חולצתו והרחיקוהו מהמקום.

לעניין זה, ולעובדה שיכולות להיות זוויות שונות לאותו אירוע ואין הדבר מלמד על סתירה, לבטח לא מהותית בנסיבות העניין, ראה האמור בדברי השופט י' עמית בע"פ 511/11 מריסאת ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) (14.3.12):

"אינני סבור כי מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין. חלק מהסתירות ניתן ליישב נוכח טיבו ואופיו של האירוע שהיה מלווה באנדרלמוסיה רבתי. כמו סצינה בסרט המצולמת ממספר זוויות בקטעי זמן שונים, כך שכל אחד מהעדים רואה את הדברים ממקום עומדו, מזווית אחרת, ולעיתים בנקודת זמן אחרת."

מעבר לאמור, הבהירה העדה כיצד האירוע שראתה היה משמעותי מאד עבורה, ולא עזבה במשך תקופה ארוכה, וכדבריה בדיון: **"היא חטפה מכות של גבר חזק לתוך הראש, כל מכה כזו הבטן שלי התכווצה והתכווצה ותפסיק ותפסיק והוא לא רצה, היה בו (...) איזה יצר חייתי שהוא לא הצליח להתגבר עליו (...) תפסיק והוא כאילו הוא לא בהכרה, הוא באמוק, הוא באמוק והוא לא מבין שזהו הגיעה (צ"ל להיות 'הגיע' - א.ד.) הזמן להפסיק."** (עמ' 14 ש' 3-11).

אמירת העדה, המלמדת על האופן בו חוותה הדברים בצורה אישית ממש, משל הייתה זו היא שהותקפה על ידי הנאשם, מהוה, גם היא, בסיס איתן להתרשמות בית המשפט מהאוטנטיות שלה, ושל רצונה להגיע להעיד חרף מצבה הבריאותי.

לא זו אף זו, במהלך עדותה, פנתה העדה ישירות לנאשם ואמרה לו כי הדברים שהיא אומרת כעת, לא נאמרים מתוך רצון לנקום בו, שהרי גם לו יש משפחה ואשתו הייתה בהריון באותו מועד (עמ' 14 ש' 24-30).

נתונים אלו מלמדים, גם הם, בצורה הברורה ביותר, כי מדובר בעדות אמת, עדות מהימנה של עדה אובייקטיבית שראתה האירוע ואף ניסתה לחצוץ בין הנאשם לבין המתלוננת ויש לתת להם את המשקל המרבי.

16. חיזוק נוסף לדברי המתלוננת, ניתן למצוא **בעדות הגב' חן קדוש** - הגיסה של המתלוננת, אשר מסרה בצורה הברורה ביותר בבית המשפט, כיצד השליך הבן של הנאשם כדורים לעבר הילד שלה, והמתלוננת ניגשה לשוחח עמו וביקשה ממנו שלא להשליך כדורים. ציינה כי קול המתלוננת נשמע אולי טיפה גבוה (עמ' 20 ש' 37 עד עמ' 21 ש' 8) דבר המתיישב עם עמדת הנאשם. הנאשם הבחין במתלוננת, קם לעברה והתקרב אליה בבריונות. המתלוננת והיא ניסו להסביר לו במה דברים אמורים.

לא זכרה בדיוק דברי הנאשם באותו מעמד, אבל ציינה האופן הבריוני בו הגיע. הוסיפה כיצד ביקשה המתלוננת באמצעות זריקת הכדור לכוון הילד של הנאשם, להסביר לו מה שקרה קודם לכן (עמ' 21 ש' 22-33).

או אז, ובתגובה לאמור אמרה: "באותו הרגע מבט של רצח בעיניים באמת. הוא פשוט הטיח אותה לרצפה, אני ראיתי את הילד שלי עף הצידה, מהר לקחתי את הילד שלי (...). הילדה שלה גם הייתה שם, שמעתי את הצרחות שלה מצד החדר מהר לקחתי את הילדה שלה והוצאתי אותם החוצה. הילדה שלה הייתה בהיסטריה...". (עמ' 21 ש' 34-37).

למעשה, את מהלך התקיפה כולו לא ראתה, אלא רק ראשיתו. עוד העידה כי בעת ששהתה מחוץ לחדר בו הותקפה המתלוננת, הנאשם יצא מהחדר והם נשמו לרווחה, כי סברו שהאירוע הסתיים. ציינה כי הנאשם יצא כשחולצתו הייתה קרועה. הגם האמור, שב הנאשם ונכנס לחדר פעמיים או שלוש נוספות (עמ' 22 ש' 6-9).

שבה והבהירה כי לא הייתה עדה למתרחש בפנים לאחר שיצאה, אבל ראתה הנאשם שב פנימה וכדבריה: "בפנים לא ראיתי מה היה, ראיתי אותו חוזר בראבק, עם רצח בעיניים. ראיתי אותו חוזר, ראיתי אותו ככה הוא הוריד את החולצה פשוט מעצמו, את החולצה הקרועה ונכנס פנימה בבריונות" (עמ' 22 ש' 35-37).

מאוחר יותר בעדותה, הבהירה כיצד פגשה במתלוננת לאחר שאירוע התקיפה נגמר: "מבוהלת, מפוחדת, השיער שלה היה מבולגן, היא הייתה חנוקה, היא הייתה חסרת אונים. היא בן אדם מלא בביטחון עצמי וזה פעם ראשונה שאני ראיתי אותה הכי שברירית בעולם" (עמ' 23 ש' 16-18).

יש לומר, כי גרסת עדה זו, נותרה על כנה גם בעת שנחקרה בחקירה נגדית.

מדובר כי הגם שהעדה קשורה בקשרי משפחה למתלוננת, יש לקבוע שמסרה עדות בהירה, רציפה וכזו שלא ביקשה לייחס לנאשם רכיבים מחמירים לשקרה בפועל.

עדה זו, ידעה לציין בצורה ברורה, כי לא הייתה עדה לחלק מההתרחשות, והבהירה רק את שראתה בעיניה. עדה זו, שגרסתה נותרה איתנה במהלך חקירתה הנגדית, הותירה על בית המשפט רושם חיובי, מהימן ואמין, ויש לקבל עדותה במלואה.

17. מעבר לאמור לעיל, הרי שחיזוק נוסף לגרסת המתלוננת מצוי בעדות עדת התביעה הגב' **ענבר ישראל**. עדה זו, הבהירה כיצד לא ראתה את תחילת האירוע, וכשנכנסה למתחם המשחקיה, ראתה את הנאשם והמתלוננת רבים וציינה: "כשאני נכנסתי אז היא גם גבוהה והוא גם גבוה וגדול, אז הם היו ממש אחד מול השני ככה עם האגרופים, וזהו, ואז היה שלב שכאילו ממש הוא נתן לה אגרוף והיא נפלה ואז אני כבר וכשחזרתי זה השלב שבו הוא היה (...) עם היד שלו על הגרון שלה" (פרוטו' מיום 23.11.20 עמ' 35 ש' 8-12). ציינה כי האגרופים שהנאשם היכה את המתלוננת היו לראשה והיא גם התנגדה והשתוללה (פרוטו' מיום 23.11.20 עמ' 36 ש' 5-8).

היו צרחות של ילדים, הוציאה את ילדה ונכנסה להפריד. הבחינה בנאשם כשהוא שוכב על המתלוננת ואוחז את גרונה בידו. היה קשה לשחרר ידו מגרון המתלוננת וזה הלחיץ אותה, ויצאה להזעיק את המשטרה (פרוטו' מיום 23.11.20 עמ' 35 ש' 1-3).

אשרה כי בשלב בו ראתה הנאשם חונק המתלוננת, המתלוננת לא יכלה להגיב והייתה אדומה. אשרה שנכנסה פעמיים לחדר בו התרחש האירוע. ציינה כי בפעם הראשונה כשנכנסה לחדר, הנאשם והמתלוננת היו באמצע החדר בצד ימין, ואילו בפעם השנייה היו בצד שמאל.

לאחר שהגיעה המשטרה, והוציאה הנאשם החוצה, צעקה עליו שהוא משוגע והוא יכול היה להרוג אותה.

עדה זו, שאין קשר בינה לבין מי מהצדדים, היא עדה אובייקטיבית שהותירה רושם מהימן ועדותה הייתה אמינה על בית המשפט. עדה זו, תיארה בצורה קולחת שראתה ועשתה, וגרסתה נותרה איתנה גם במסגרת חקירתה הנגדית. העדה לא חששה לתאר גם העובדה שהמתלוננת הגיבה באגרופים, ולא ביקשה להעצים חלק הנאשם באירוע. מעבר לאמור, הכחישה הטענה שהוטחה בה במסגרת החקירה הנגדית לפיה תיאמה גרסתה עם העדות האחרות (נתון שממילא לא הוכח ביחס אליה, או בכלל). משכך, יש לקבל עדותה במלואה.

18. בהמשך עדותה, **הבהירה המתלוננת** כיצד חששה לחייה, כיצד כל שניסתה באירוע התקיפה היה לא לתת לנאשם להרוג אותה ולהישאר בחיים עבור ביתה היחידה. גם אם היא חזקה, הדבר השפיע עליה רבות, ותיארה כיצד עד היום חשה היא תחושות קשות ופחד ממשי נוכח שעברה (עמ' 4 ש' 3-15).

עוד הבהירה, כיצד התקיפה הובילה לרגישות בשתל הקויליארי שהיה בראשה, וכיצד שמיעתה, גם עם השתל החדש, נפגמה ואינה כפי שהייתה (עמ' 4 ש' 21-34). שבה וציינה כיצד האירוע גרם לה לנזקים פיזיים, נפשיים, פסיכולוגים ונוירולוגים (עמ' 7 ש' 25).

מעבר לדברים אלו, יש לציין כי קיים חיזוק לדברי המתלוננת באשר לנזק הבריאותי-גופני שנגרם לה, ונלמד הוא מהמסמכים הרפואיים שסומנו **ת/3** ו-**ת/4**. במאמר מוסגר יוסף, כי הדברים שמסרה המתלוננת לרופא במיון שפגש בה לאחר אירוע התקיפה, זהים לעדותה בפני, ויש בהם כדי להוות רכיב מחזק מהימנות לעדותה בבית המשפט.

19. **עדות השוטר מיאל קדוש** - העיד כי שימש כשוטר סיור והגיע לאירוע לאחר קריאה. פגש הנאשם ללא חולצה עם שריטות בפניו ובחזהו. פגש במתלוננת החירשת אילמת, ודבריה תורגמו לו על ידי גיסתה. לדברי המתלוננת, הותקפה על ידי החשוד שהוריד אותה לרצפה וחנק אותה. הזמין לבקשת המתלוננת מד"א למקום, ונוכח חשש לדימום פנימי בשל השתל שלה, פונתה לבית החולים. המתלוננת נראתה לו נסערת ובוכיה, אדומה כולה. מדובר בעדות טכנית בעיקרה, שבה מתאר השוטר את ההתרשמות שלו מזירת האירוע והנוכחים בה בהגעתו למקום. דבריו אלו, נותרו על כנם, גם לאחר החקירה הנגדית.

20. **עדות השוטר עמרי אמרוסי** - הגיע למקום לאחר דיווח על אירוע תקיפה. זיהה החשוד עומד בצד ללא חולצה. נכנס לחדר המשחקים, ושמע אחת העדות, ככל הנראה בשם ענבר שהייתה המודיעה אומרת לו: "הוא קרע אותה מכות".

ציין כי רשם בדוח הפעולה שלו כי שמע שהחשוד חנק אותה בנוסף. פגש במתלוננת שהייתה נסערת מאד

ובוכייה. ראוי להדגיש, כי בית המשפט מתעלם מכל אמירה של מי שאינו קורבן האלימות, קרי העדות לאירוע, שנאמרו לשוטר. מדובר בעדות שמועה.

בחקירתו הנגדית, לאחר עיון בדוח הפעולה שרשם באותו היום, שב וציין עדויות שמועה ששמע מהמודיעה שנכחה במקום. הבהיר כי פגש במתלוננת שהיא אילמת. הבהיר כי לא ראה שהשוטר מיאל לקח עדויות מהנוכחים במקום, ולא יודע אם הוא (מיאל) עשה כן. הבהיר כי אין לו הכירות עם המתלוננת או הנאשם.

בחקירתו החוזרת, שב והבהיר כיצד כשמגיע שוטר לאירוע, ממלא הוא הפרטים הנדרשים באמצעות טבלט שברשותו, ושב וציין עדויות שמועה ביחס לתקיפה ששמע ממי מהנוכחות במקום.

גם כאן, מדובר בעדות טכנית בעיקרה, שלא מעלה או מורידה ביחס לעדויות שנשמעו עד כה, ולבטח לא באשר לגרסאות הנאשם או המתלוננת, מלבד באשר לרכיב בו פגש את המתלוננת כשהיא בוכייה ונסערת, דבר שיש בו כדי לחזק עדותה, ועדויות עדים אחרים באשר למצבה לאחר התקיפה. השוטר לא ציין כי שמע דברים מהמתלוננת.

21. עדות השוטר יצחק פינטו - גובה הודעת הנאשם ואמרות העדים. העיד כי אינו מכיר את הנאשם או מסוכסך עמו. הודעת הנאשם בחקירתו (ת/1) הוגשה באמצעותו. במסגרת החקירה הנגדית, הבהיר כי ראה וצילם סימני החבלה של הנאשם, שריטה בחזה ובלחי. באשר לתמונת בן הנאשם, ציין בתחילה כי לא זוכר אם צילמה, ולאחר מכן הבהיר כי קיבל אותה בהודעת ווצאפ מהנאשם או מאשתו. לאחר שעומת עם העובדה שיש אישור בתיק המעיד כי הוא צילם התמונה, אמר שאינו זוכר זאת בוודאות, בניגוד לצילום הנאשם.

22. עדות הגב' שושנה טפירו - מלמדת במרכז לגיל הרך באופקים, הוא מקום האירוע בכתב האישום. ציינה כי אין לה קשר או היכרות מוקדמת עם מי מהצדדים. ציינה בעדותה, כי שני הצדדים, אותם הגדירה כנורמטיביים התקוטטו. בחקירתה הראשית, הבהירה כי שמעה קול מבריכת הכדורים, כשראתה המתלוננת הולכת לכיוון בו היו שני ילדים קטנים, הלכה אחריה.

הבהירה, כיצד גוף המתלוננת הסתיר לה המתרחש לפניה. הנאשם קם ממצב ישיבה, והלך לכיוון הבריכה: **"הוא היה במצב ישיבה והוא קם לכיוון הבריכה, ומה היה מי התחיל ראשון זה לא ראיתי, הגוף של דנה הסתיר לי, ומאותו רגע הייתה קטטה בין שניהם שלא פסקה"** (עמ' 18 פרו' מיום 23.11.20 ש' 8-10).

שבה על עמדתה זו, והבהירה כי נדמה לה ששני הצדדים נתנו אגרופים אחד לשני (ש' 21-19) ואף הבהירה כי לא יודעת מי התחיל (עמ' 20 ש' 22). ציינה כי התרשמה שמדובר היה בקרב תרנגולים. כאשר נשאלה מדוע בחרה להוציא דווקא הנאשם מהחדר בו היה אירוע האלימות, הסבירה כי הנאשם היה קרוב יותר לדלת. כאשר עומתה בסוגיה על ידי בית המשפט, מתוך כוונה להבין מי התקרב למי, האם הנאשם למתלוננת או שניהם התקרבו אחד לשני,

הבהירה: "זה היה הכל במרכז של החדר, והיה שלב שהצליחו לדחות, לדחוק את דנה לצד הזה ולמרחק של החמישה מטר, ואני מבקשת ממנו לא להתקרב, זאת אומרת בגוף שלי."

שאלת בית המשפט: אז מי, בנקודה הזו, מי התקרב למי?

ת.: אחד הפעמים אני זוכרת שהוא. (עמ' 19 פרו' מיום 23.11.20 ש' 32-36).

עדה זו, הגם שנשאלה מספר פעמים, גם על ידי בית המשפט, והתבקשה להבהיר שראתה כאשר המתלוננת התקרבה לבריכת הכדורים, ואף נשאלה היכן היה הנאשם בנקודת זמן זו, ומי למעשה החל באלימות, התחמקה ממתן תשובה ברורה. נדמה כי העדה, המשמשת בתפקיד במרכז לגיל הרך, הרגישה לא בנוח להעיד נגד מי מהמעורבים, בין אם זה הנאשם או המתלוננת. היות והמאשימה לא ביקשה להכריז עליה כעל עדה עוינת, או שביקשה להעדיף גרסתה במשטרה, הרי שבית המשפט יוצא מנקודת הנחה שאין בידי עדה זו, כדי לאשש או להפריך הטענה כי היה זה הנאשם שהחל להכות את המתלוננת כגרסתה. לעניין זה ראה האמור בעדותה בעמוד 22 בפרוטוקול מיום 23.11.20.

באשר לאירוע התקיפה השני, כאשר נתבקשה להבהיר שראתה, ציינה שוב בהסתייגות התואמת עמדת הכללית כמפורט מעלה, כי הצדדים התקרבו אחד לשני, וראתה כיצד הנאשם מכה המתלוננת בכתפה באגרופ או מכה (עמ' 23 פרו' מיום 23.11.20 ש' 23-5) אך למעשה היא לא זוכרת בדיוק נוכח הזמן שחלף.

מאוחר יותר, ציינה כי ראתה המתלוננת והנאשם כששניהם על הרצפה, וציינה שהיא חושבת שהוא היה עליה והיא ניסתה להתחמק. על דברים אלו חזרה גם עת ציינה בהמשך החקירה הנגדית: "**היא נפלה, הוא היה מעליה, מעליה, ובשלב זה שמעתי משטרה אני יצאתי**" (עמ' 31 פרו' מיום 23.11.20 ש' 32).

אישרה כי העדה שגית, נכחה בחדר במהלך האירוע, ומלבדה כל האחרות יצאו החוצה (עמ' 28 פרו' מיום 23.11.20 ש' 27-32).

מאוחר יותר, הבהירה כי שגית עזרה לדנה להפריד. וציינה כיצד היה קשה להוציא הנאשם החוצה (עמ' 30 פרו' מיום 23.11.20 ש' 27-34). עוד הבהירה כי לא ראתה סימנים על המתלוננת.

הרחיבה וציינה כי הנאשם שהה בחדר כל האירוע, ויצא ממנו רק כשהגיעה המשטרה. מקרבת הדלת חזר למתלוננת. הבהירה: "**אם הוא היה יוצא מהדלת זה היה לי טוב, אבל אני לא זוכרת. הוא היה קרוב ל... ממש כבר בפתח. בפתח הדלת כשהייתה פתוחה**" (עמ' 33 פרו' מיום 23.11.20 ש' 18-24).

לכאורה דברים אלו סותרים במידה מסוימת עדות העדה חן קדוש שאמרה כי הנאשם שהה מחוץ לחדר ושם אליו פעמיים או שלוש, כדי לתקוף המתלוננת. אלא שאמירה זו של העדה, אינה מחייבת קביעה חד ערכית לפיה מדובר בסתירה מהותית. בית המשפט יוצא מהנחה, כי גם אם הדברים לכאורה נדמים כשונים, אין הדבר הכרחי.

והרי ברי, כי יכול להיות מצב בו העדה חן קדוש ראתה הנאשם מחוץ לחדר או בפתח הדלת לחדר (שהייתה

פתוחה) בזווית מעט שונה מזו שראתה אותו העדה שושנה טפירו. העדה חן קדוש, לא נשאלה האם הדלת של החדר הייתה פתוחה או סגורה. משכך, בהחלט יכול להיות אפשרי שהנאשם עמד בפתח החדר, כשדלתו פתוחה, ולאחת העדות נראה הדבר כאילו שהה מחוץ לחדר, ולאחרת נראה כי שהה בחלקו הפנימי. מכל מקום, הנאשם לא נשאל על כך במסגרת חקירתו, לא על ידי ב"כ ולא בחקירתו הנגדית, ואין בפני בית המשפט התייחסותו לאמור.

במסגרת חקירתה הנגדית, נתבקשה להבהיר האם שוחחה על עדותה עם מי מעדות המאשימה האחרות, והתבקשה להבהיר המושג 'הנפות ידיים' שבו אחזה בחקירה במשטרה. העדה לא השיבה לשאלה באשר לשימוש במושג הנפת ידיים, וב"כ הנאשם זנח קו חקירה זה. הכחישה ששוחחה עם עדי המאשימה האחרים על התיק, נוכח הנחייה שקיבלה שלא לעשות כן.

ניתן לקבוע כי עדה זו, שביקשה שלא לנקוט בעמדה שיש בה כדי לפגוע במי מהצדדים, הותירה רושם כי עדותה הייתה רצופה בניסיונות התחמקות מלענות על השאלות שנשאלה. התשובות שמסרה, בסופו של דבר, ביססו במידה מסוימת גרסת המתלוננת, לכל הפחות ביחס לחלק מגרסתה, לבטח בחלק העוסק בעובדה ששכבה על הרצפה והנאשם היה מעליה, ועל כי היה יותר מאירוע תקיפה אחד שבגללו היה צורך להפריד בין הנאשם למתלוננת.

ראוי להדגיש, כי בית המשפט לא קובע כי עדה זו לא מסרה אמת בעדותה, אלא שעדות זו נמסרה באופן מוגבל יחסית, הגם מיקומה הפיזי המשמעותי של העדה בעת האירוע. מנגד, ניתן לקבוע כי העדה מטעמיה, ביקשה כל העת להרחיק עצמה ממתן עדות באשר לליבת המחלוקת ומתוך שכך, לא ניתן להגדיר עדותה כמהותית.

גרסת הנאשם

23. גרסת הנאשם ומהימנותה נבחנו אל מול עדותו בבית המשפט, אל מול חקירתו במשטרה (ת/1) והדברים שמסר במסגרת העימות בינו לבין המתלוננת (ת/2).

ניתן לחלק התייחסות הנאשם לשני חלקים, החלק הראשון בו נוצר הקשר בינו לבין המתלוננת, והחלק השני אירוע האלימות.

יצירת הקשר עם המתלוננת

24. על פי גרסת הנאשם בחקירתו הראשית, ישב עם בנו בבריכת הכדורים, על צידה, ובאותה עת אשתו ובתו היו באותו חדר אך בצדו הימני על גבי המזרון.

לאחר שהתקין לבנו מתקן של סל לזריקת כדורי הספוג שהיו במקום, הלך לעבר בתו ואשתו, ואז כשהיה במרחק של כמה צעדים שמע ה"בום", שאותו הגדיר כנפילה של ילד או משהו בסגנון, הסתובב וראה שבנו בוכה, רכון על רצפה (עמ' 43 פרוטוקול מיום 23.11.20 ש' 2-6).

או אז הבחין במתלוננת כשהיא רכונה מעל בנו, וצעקה עליו לא לזרוק כדורים, תוך שבאותו הרגע הטיחה בו הכדור בלחי שמאל, תוך שהיא אוחזת בכדור בידה כמעט עד רגע ההטחה (עמ' 43 פרוטוקול מיום 23.11.20 ש' 21-22).

הנאשם תיאר בצורה ברורה בעדות בבית המשפט, כיצד התרחש האירוע בו צפה מהצד, וכיצד המתלוננת הטיחה הכדור בבנו, כדור בו אחזה כמעט עד לשלב בו הוטח כאמור. וכיצד, לאחר שהגיע לבנו, נעמדה המתלוננת מולו וכפי שתיאר: **"היא נעמדה מולי עם שתי אגרופים ואומרת לי "בוא". היא עומדת ככה ואומר לי "בוא בוא". ואני לא נוגע בה, זה השלב שהיא שרטה אותי בפנים וקרעה לי את החולצה".** לדבריו קריעת החולצה נעשתה על ידי המתלוננת לבדה, בעוד הוא עמד עם ידיו מאחור (עמ' 43 פרוטוקול מיום 23.11.20 ש' 33, עמ' 44 ש' 1) והלכה למעשה עובר לאירוע האלימות שהתרחש לאחר מכן.

כאשר משווים האמור לגרסת הנאשם ב-1/ת, עולות סתירות ברורות.

סתירה ראשונה צצה כאשר בוחנים אמירות הנאשם בחקירה במשטרה, אז ציין הדברים הבאים: **"... באותו רגע דנה רצה לכיוון הילד שלי והחלה לצעוק עליו תפסה כדור תוך שהיא מתיחה (צ"ל מטיחה - א.ד.) בו צעקות ממרחק של 5 ס"מ ממנו, כאשר הבן שלי שכוב על הרצפה ומבוהל דנה לקחה כדור והטיחה בחוזקה בראש של בני ותקפה אותו מיד לאחר מיכן היא היכתה את הבן שלי עם יד ימין שלה בלחי שמאל שלו באותו הרגע אני הגעתי אני הפרדתי בינה לבין בני ללא הפעלת אלימות ואני מדגיש הפרדתי בלבד לאחר שניה וחצי היא ניסתה שוב לתקוף את בני תוך כדי שהיא שורטט (צ"ל שורטת - א.ד.) אותי בפנים קורעת לי את החולצה ושורטת אותי בחזה באותו הרגע אני הפעלתי כלפיה בכוח דחפתי אותה כלפי הרצפה כדי שהיא תפסיק לתקוף אותנו."** (עמ' 2 ש' 15-20)

(הערה: **המלל הועתק באופן בו הוא מופיע בחקירת הנאשם, ללא פיסוק וללא הפרדה בין פסקאות. בית המשפט העיר בעבר כי חשוב להקפיד על הקלדה נאותה בגביית הודאות או הודעות, אך נדמה כי הדברים לא יושמו ויש להצר על כך).**

ניתן ללמוד, כי בשני המקרים, מתאר הנאשם סיטואציות שונות בצורה מהותית.

מהעדות בבית המשפט, נלמד כי הנאשם שמע רעש של "בום" הסב מבטו וראה את המתלוננת רכונה מעל בנו. מנגד, בחקירתו במשטרה, ציין כי ראה אותה רצה לכיוון בנו והחלה לצעוק עליו. כלומר, לא שמע כל רעש, וראה המתלוננת **עובר** להגעתה אל בנו.

ייתכן והשימוש של הנאשם בטענה כי היה רעש שהסב תשומת ליבו, נעוץ בעדות הגב' שוש טפירו, שציינה האמור במסגרת עדותה בבית המשפט, עדות לה היה חשוף הנאשם. מכל מקום, במועד מסירת הגרסה הראשונית, הנאשם לא ציין כלל ועיקר הדברים.

בנוסף, בעדות בבית המשפט, תיאר הנאשם כיצד המתלוננת תקפה בנו עת הטיחה בו כדור אותו אחזה בידה כמעט עד לרגע ההטחה. מנגד, בחקירה במשטרה וכן בעימות (ת/2), ציין כיצד המתלוננת הטיחה בחוזקה הכדור בראש בנו, ולאחר מכן היכתה בנו שוב בידה הימנית על לחיו השמאלית.

לא זו אף זו, במשטרה הבהיר הנאשם כיצד ניסתה המתלוננת להתקיף שוב בנו, תוך שהיא קורעת חולצת הנאשם ושורטת אותו.

הדברים נסתרים לא רק על ידי הנאשם עצמו, עת נמנע מלשוב בעדות בבית המשפט על תיאור זה, אלא הוסיף נתונים שלא עלו בהודעתו במשטרה, לדוגמה רכיב אמירת המתלוננת אליו "בוא, בוא" תוך שהיא מתגרה בו לכאורה.

כאשר עומת הנאשם בחקירתו הנגדית עם העובדה שלא אמר הדברים בחקירה במשטרה, או בעימות, טען כי אמרם (עמ' 49 פרוטוקול מיום 23.11.20 ש' 29-34).

עמדה זו של הנאשם תמוהה, וזאת בלשון המעטה.

גם אם יתקשה בית המשפט להניח שדברי הנאשם נרשמו בחסר בחקירתו במשטרה, והרי לכאורה ייתכן מקרה ספורדי שתואם טענה זו, אך כשבשתי הזדמנויות שונות, טוען הנאשם שהדברים שאמר לא נרשמו, הדבר כבר אינו מתיישב עם ההיגיון ועם השכל הישר.

מעבר לאמור וכנתון נוסף התומך בקביעה זו, הרי שגרסה זו של הנאשם, באשר לפניית המתלוננת אליו במילים "בוא, בוא" הפתיעה גם את בא-כוחו. הראיה לכך טמונה בעובדה שהסניגור לא ביקש לברר הדברים במסגרת החקירה הנגדית של גובה אמרת הנאשם במשטרה, ולא הטיח בו טענת הנאשם לפיה בשתי הזדמנויות לא נרשמו הדברים מפיו. משכך יש לקבוע שהנאשם כשל להוכיח כי אמרם עובר לעדותו בבית המשפט, ומדובר בגרסה כבושה על כל המשמעותיות המשפטיות שלה.

הנאשם ציין גם בעימות (ת/2) כי הסימן האדום שעל לחי בנו (נ/1) נגרם כתוצאה מהתקיפה השנייה של המתלוננת את בנו, קרי לא נגרם בעת שהטיחה בו הכדור, אלא בשל המכה שהכתה אותו בידה לאחר מכן (עמ' 2 ש' 25-26).

עוד ציין בעימות "דנה צעקה על הבן שלי רכנה כלפיו דחקה אותו לפינה תוך שהוא מכונס בעצמו וחצי שוכב על הרצפה, פגעה בו עם כדור בלחי התחתונה ועם יד ימין שלה נתנה לו מכה חצי סטירה וחצי אגרוף" (עמ' 2 ש' 31-33). אלה נתונים שלא עלו בחקירה במשטרה (ת/1) ולא בעדותו בבית המשפט.

סביר להניח, כי לו היו אלו פני הדברים כהווייתם [והרי הדבר לכאורה אך מחזק גרסתו להגנה עצמית עליו או על בנו], היה מציין הנאשם עצם התקיפה השנייה (ללא הכדור) גם בעדותו בבית המשפט.

הנאשם, ששמע עדויות עדות המאשימה לרבות המתלוננת, והבין כי לא יוכל לבסס טענה זו, או מחמת העובדה שהדברים לא התרחשו כגרסתו ומתוך שכך לא זכרם בהתאם, לא טרח לעשות כן.

בנסיבות אלו, העדר ציון הדברים בעדותו בבית המשפט מחזק הראיות נגד הנאשם, ומחליש מהימנות גרסתו.

קריעת חולצת הנאשם - הנאשם בגרסתו טען כי חולצתו נקרעה עוד בטרם החל שלב המאבק הפיזי ההדדי בינו לבין המתלוננת. ראוי לשוב ולציין, כי גרסת הנאשם נסתרה לא רק על ידי המתלוננת עצמה בעדותה בבית המשפט והדברים שאמרה בעימות, שהבהירה כי קרעה חולצת הנאשם בעת שניסתה להתגונן מתקיפתו הקשה כלפיה, אלא נסתרת גם על ידי העדה שגית שאישרה גרסת המתלוננת.

25. כיצד נחבל בן הנאשם

לבית המשפט הוצגה תמונה המעידה על חבלה בדמות אדמומיות לחי שמאל של הקטין (נ/1). היחיד שאוחז בעמדה לפיה חבלה זו נגרמה על ידי המתלוננת, הוא הנאשם. מלבד הנאשם, אין כל עד תביעה, או עד אחר שיכול לאשש האמור.

ראוי להדגיש כבר בשלב זה, נתון שחשיבותו גם להמשך הדברים, כי הנאשם בחר שלא להעיד עדי הגנה מטעמו.

לכאורה, יוכל הנאשם לטעון כי אינו מכיר זהות האנשים האחרים שנכחו במקום האירוע (שאינם עדי המאשימה), ומכאן לא יכול היה לזמנם. ברם, טענה זו לא תוכל להישמע ביחס לאשת הנאשם שנכחה במקום.

הנאשם, משיקוליו, בחר שלא להעידה.

לא זו אף זו, אשת הנאשם נכחה באולם לכל אורך שמיעת עדויות המאשימה, והדברים מצאו ביטוי בפרוטוקול, כך שגם אם היה בוחר להעידה לאחר האמור, יש להניח כי בית המשפט היה בוחן משקל עדותה בקפידה. יש להניח שלו תכנן הנאשם הגנתו מבעוד מועד, הרי שהיה מודע לצורך שלו בהעדת אשתו כאמור. משבחר שלא לעשות כן, עשה זאת במודע על כל המשתמע מכך.

אשת הנאשם, שנכחה בתחילת האירוע, כאמור בדברי הנאשם עצמו, יכולה הייתה לשפוך אור על האופן בו נחבל בנם, ואף להוסיף נתונים נוספים, לבטח כאלו שהיו תורמים לכאורה להגנת הנאשם באשר להתרחשות הכללית.

הנאשם לא הסביר לבית המשפט מדוע בחר שלא להביאה כעדה מטעמו.

בשלב בו בוחר הנאשם שלא להביא עדים מטעמו, לבטח כאשר ישנם בנמצא, מהווה הדבר חיזוק לראיות נגדו.

לעניין זה ראה האמור בע"פ 6101/16 **אחמד עווד נ' מדינת ישראל** (28.6.17) (פורסם במאגרים):

"הימנעות בעל-דין מהעדת עדים שביכולתם לאשש את טענתו העיקרית, ובעניינו למעשה - את כל גרסת המערער, בלא הסבר מניח את הדעת, יש בה כדי לשמש ראיה עצמאית לחובתו (ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (1.9.2009); ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7(ה) לפסק דינו של השופט נ' הנדל (28.12.2011))."

מעבר לאמור, מכלול הראיות שהוצג לבית המשפט, לא מלמד ולו בצורה קרובה לכך שתיאור הדברים כפי שתואר על ידי הנאשם לחבלת בנו, אכן התרחש הלכה למעשה. קיימת אפשרות שלא נסתרה על ידי העדים שהעידו, כי חבלת בן הנאשם, שהיא כאמור אדמומיות קלה על לחיו השמאלית, לא נגרמה בהכרח על ידי המתלוננת, אלא לדוגמה בעת שהילדים שהיו במקום פונו בבהילות על ידי הנוכחים, נוכח האלימות שהפגין הנאשם נגד המתלוננת. הדברים חזרו בתיאור של עדות המאשימה חן קדוש, וענבר ישראל.

קיימת גם אפשרות נוספת, לפיה אכן נחבל בנו הקטין של הנאשם מאחד מהכדורים שהיו בבריכת הכדורים בה שיחק, או שהושלכו לעברו.

מעבר לאמור, בעדויות שנשמעו בבית המשפט, לא הובהר עד תום האם קיבל החוקר את התמונה של בן הנאשם (1/נ) או שמא צילמה בעצמו, ומתי התרחשו הדברים. ברור הוא, שאם קיבל החוקר את התמונה מהנאשם או אשתו לטלפון הנייד שלו, כפי שהדבר עלה בחקירת החוקר בבית המשפט (עמ' 33 פרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 13-31) וכן בדברי הנאשם בעימות (ת/2) (עמ' 2 ש' 26), תוך שלא ברור מועד קבלתה על ידי החוקר או שליחתה על ידי הנאשם, הרי שיש בכך כדי להשליך על מידת המהימנות שיש לתת לגרסת הנאשם באשר לאופי החבלה של בנו הקטין ומועד היווצרותה.

מעבר לאמור, עיון בחקירת הנאשם במשטרה - החקירה שהתקיימה ביום האירוע וסמוך לו, מעלה כי לא ציין בשלב כלשהו העובדה שבנו נחבל באירוע האמור, הגם שבחקירתו הנגדית ציין את הדברים הבאים: **"כל שוטר שבא ושאל אותי מה שלומך אם אתה צריך משהו, אמרתי לו "מבחינתי רק תגיד לי שהכל בסדר עם הילד שלי וזה הכל", כי את הנפיחות בלחי שלו אני ראיתי ואת הבכי שלו אני ראיתי"** (עמ' 47 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 4-6).

בית המשפט סבור, שזו טענה כבושה שנאמרת במסגרת הדיון בבית המשפט, לאחר שהייתה לנאשם הזדמנות לכלכל צעדיו.

והרי ברי, שלו היה הנאשם נסער כפי שציין בבית המשפט, לבטח עד כדי כך שכל שעניין אותו היה שלום בנו הקטין, היה מציין בחקירתו, אולי אפילו כדבר ראשון, העובדה שבנו נחבל.

משלא עשה כן, הרי שיש לקבוע כי גרסה זו של הנאשם באשר לחבלת בנו על ידי המתלוננת, אינה גרסה אמיתית.

אכן, הנאשם ציין בעימות (ת/2) כי בנו נחבל (עמ' 2 ש' 26), אך מדובר בעימות שבוצע ביום 22.6.18, בעוד שהחקירה הראשונית הייתה ביום 19.6.18. מדובר בפער זמנים שאפשר לנאשם, שהותיר רושם כאדם משכיל,

לכלכל כאמור צעדיו, לבחון מעמדו כחשוד והאפשרויות העומדות בפניו, ולגבש העמדה שתחזק לכאורה גרסתו.

מתוך שכך, ומשום שנטל ההוכחה בנסיבות אלו רובץ לפתח הנאשם, הרי שיש לקבוע שהנאשם לא הצליח להוכיח, כי החבלה של לחי בנו, נגמרה כאמור על ידי המתלוננת.

26. תקיפת המתלוננת -

אירוע תקיפת המתלוננת תואר בשתי דרכים שונות. האחת על ידי המתלוננת ועדות המאשימה, והשנייה על ידי הנאשם. קיימים פערים תהומיים בין שתי הגרסאות. היות והדברים צוינו בהרחבה לעיל, אין מקום לשוב על הציטוטים הרלוונטיים.

ניתן לציין בקצרה, שבעוד והמתלוננת ועדות המאשימה מציינות תקיפה חמורה ואכזרית במיוחד של המתלוננת על ידי הנאשם, לרבות חניקתה הקשה עד שענייה בלטו ממקומן, האדימה וכמעט הגיעה למצב בו נשקף סיכון ממשי לחייה, הרי שהנאשם ציין בעדותו כי כל שעשה היה לנטרל המתלוננת, כשלמעשה בתחילת האירוע היה עם ידיו מאחור (עמ' 44 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 1) ולמנוע ממנה לתקוף: **"לקחתי את דנה ובעצם ניסיתי להוריד אותה לרצפה (...)** תפסתי אותה וניסיתי להוריד אותה לרצפה (...) **בשתי ידיים (...)**" [לשאלת בית המשפט ענה כי אחז בשתי ידיו בשתי ידיה מעל המרפק] (עמ' 44 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 9-23).

הנאשם הוסיף, כאשר הבהיר שלמעשה נתן למתלוננת הזדמנות מלחדול ולתקוף אותו: **"ונתתי את ההזדמנות הזו בעצם להפסיק. ושמה בעצם המשיכה ה... היא באה והטיחה בי אגרופים ואני באותו הרגע גם עם הידיים שלי לכיוון הידיים שלה. אני לא יודע על איזה אגרופ מדובר, אני לא נתתי לה אגרופ, ואז באותו הרגע זיהיתי את ההזדמנות וקיפלתי לה את היד בצורה כזאת של חצי מעצר כזה ושמתתי לה את היד על הראש והנחתי אותה על הרצפה. הראש שלה היה לצד, אני הנחתי לה את היד בצורה כזו כשהראש שוכב על הרצפה"** (עמ' 44 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 28-33).

עוד הוסיף הנאשם בחקירתו הראשית, כי לאחר שביקשו ממנו העדות שהעידו, ואחרות שביקש לזמן למשטרה, לעצור, אחרי כמה שניות עצר וזז הצידה. כאשר התבקש לצאת על ידי המדריכה (שוש טפירו), יצא והמתין למשטרה (עמ' 45 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 7-11). עוד ציין הנאשם, כיצד המתלוננת שרטה אותו בפניו ובחזהו.

מנגד, עדויות המתלוננת ועדות המאשימה האחרות, מלמדות על תמונה שונה לגמרי. תמונה המלמדת על תקיפה ברוטלית של הנאשם את המתלוננת, באופן שניתן להגדירו כחסר רסן וחסר גבולות. הנאשם תקף המתלוננת בצורה קשה, שהובילה לפגיעה גופנית ממשית בה, וכמתואר בתיעוד הרפואי שהוגש.

27. **הטענה להגנה עצמית** - לאחר שבחנתי את מכלול הנתונים שהוביל לאירוע האלימות, יש לבחון האם עומדת לנאשם טענת ההגנה העצמית, כאשר השתמש בכוח כלפי המתלוננת.

סעיף החקיקה הרלוונטי הוא סעיף 34' בחוק העונשין, התשל"ז - 1977:

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

לאחר ששמעתי העדויות, ובשים לב לגרסת הנאשם ונוכח תמונת סימן החבלה על לחי בן הנאשם (נ/1) - ניתן לומר שיש לכאורה שתי סיטואציות אפשריות שיש לבחון.

האחת, על פי גרסת הנאשם, אירוע אלימות שהופגן על ידי המתלוננת כלפי בנו הקטין, דבר שהצריך התערבותו הפיזית (הגם שכאמור נקבע כבר כי לא הוכחה טענה זו);

השנייה, לגרסת המתלוננת, חבלת בן הנאשם לא נגרמה על ידה בצורה בה תוארו הדברים על ידי הנאשם (הטחת הכדור בלחיו ותקיפתו באמצעות ידה), אלא לכל היותר נגרמה מזריקת כדור ספוג לכיוונו.

בשני המקרים על בית המשפט לבחון, האם האלימות בה נקט הנאשם אל מול המתלוננת, נכנסת בגדר רכיב ההגנה העצמית.

גם אם יצא בית המשפט מהנחה, כי אכן היו חילופי מהלומות בין הצדדים, עליו לבחון האם הדברים מתיישבים עם טענת הנאשם כי הותקף והגן על עצמו, או שמא מדובר במצב דברים התואם טענת עדי המאשימה כי הדברים בוצעו כחלק מרצון המתלוננת להגן על עצמה מפניו.

נדמה, כי לאחר שבית המשפט נחשף לתוכן העדויות שנשמעו בפניו על ידי עדות המאשימה, ניתן לקבוע כי גרסת הנאשם אינה סבירה, ואינה משקפת ההתרחשויות באירוע.

תיאור הדברים על ידי עדות המאשימה, הבהיר בצורה ברורה, כי הנאשם נקט באלימות קיצונית כלפי המתלוננת. אלימות שלבטח לא מתיישבת עם טענתו כי ניסה כל העת לסיים האירוע, ולחדול מהפעלת הכוח נגד המתלוננת.

העובדה שחנק המתלוננת, כמתואר על ידי העדות והמתלוננת, והעובדה שעשה זאת עד שענייה בלטו מחוריהן או האדימה, והעובדה שתקפה שוב ושוב (ראה תיאור העדה סבגי), ושב לתקוף המתלוננת פעם או פעמיים נוספות לאחר שהורחק ממנה, מלמדים כי גרסת הנאשם לא יכולה לסכון.

והרי ברי, כי גם אם לצורך הדיון המשפטי יפסע בית המשפט במשעול אותו מתווה הנאשם, לפיו פעל בדרך של הגנה עצמית, הרי שעל פי הנאשם עצמו, היה עליו לפעול בצורה מתונה יותר מכפי שפעל, ומצופה היה ממנו לרסן ולא לתקוף.

הנאשם הצהיר בבית המשפט על עברו כלוחם ביחידות מיוחדות של משמר הגבול (עמ' 61 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 1). כאשר נשאל על ידי בית המשפט, האם דווקא עבר זה לא אפשר לו לנטרל את התקיפה הנתענת של המתלוננת נגדו באמצעים פחותים מאלה שנקט בהם לכאורה, השיב: **"אני צבק (צ"ל 'דבק' - א.ד.) במה שאני אומר, אני לשיטתי זה בדיוק מה שאני עשיתי, ואני בטוח בוודאות שזה מהסביבה ולא ממני (...)** הרי מגיעים ומפרידים והגוף זז וכל מיני דברים כאלה קורים, לאו דווקא שלי או שלה דנה אלה של הסובבים אותנו ולחלוטין כן". (עמ' 61 לפרוטוקול הדיון מיום 23.11.20 ש' 5-17).

הנאשם לא עמד בתנאים הנדרשים לקביעת הסייג של ההגנה העצמית, ובמיוחד לא בתנאים הבאים:

א. יסוד של נחיצות המעשה - קרי האם לא הייתה דרך אחרת למנוע את התקיפה הנתענת של בנו, ולכאורה תקיפתו שלו על ידי המתלוננת.

ב. ביסוד המידות - קרי, מרגע שבן הנאשם הוצא מן האולם, ונפסק האיום עליו, לא היה כל צורך של הנאשם להישאר במגע עם המתלוננת.

ג. יסוד של 'להדוף תקיפה שלא כדין' - והלכה למעשה פעל ברוח לחימה ולא ברוח התגוננות [ראה דברי הש' כהן בע"פ 319/71 **אחמד נ' מדינת ישראל**, פ"ד כו(1) 316, 309 (1972)].

ד. יסוד של סכנה מוחשית לחייו או לחיי בנו, סכנה שאינה ערטילאית ורחוקה.

ה. יסוד הפרופורציה - הקובע כי המתגונן לא יגרום רעה גדולה מזו שיכולה הייתה להיגרם מהמעשה שהמתגונן לכאורה ביקש למנוע.

לעניין המבחנים האמורים, ראה דברי כב' הש' ארבל בע"פ 5266/05 **בוריס זלנצקי נ' מדינת ישראל** (פסקה 15)(22.7.07)(פורסם במאגרים).

לאחר עיון בגרסאות הנאשם, ובראיות שהוצגו לבית המשפט, הרי שניתן לקבוע, כי גם אם היה בית המשפט פוסע בדרך לפיה היה מקום לבחון את סוגיית סייג ההגנה העצמית, הרי שנאשם לא הוכיח כי עמד בו כנדרש. הנאשם לא חדל תקיפתו אימת שיכול היה, לא הגיב בצורה פרופורציונאלית, ולא בחר באפשרות קלה יותר, לדוגמה - עזיבת החדר בו היה עם המתלוננת, לבטח לאחר שבנו הוצא ממנו ולכאורה (לשיטתו) הסתיים הסיכון לבן.

28. סיכום הדברים

כאמור, סקירה זו של יסודות הסייג להגנה עצמית נעשתה מעבר לצורך, שכן בית המשפט מוצא לקבוע כי עדויות עדות המאשימה, ועדות המתלוננת אמינות הן, ומשקפות את שהתרחש הלכה למעשה.

ממילא אין מקום לקבוע כי הנאשם פעל בצורה של הגנה עצמית באף שלב משלבי האירוע המתואר בכתב האישום. הדברים נכתבו, רק על מנת לסבר עין הקורא, ולהבהיר שהנאשם לא עמד גם בטענה זו. הא ותו לא.

בית המשפט, אינו מקבל הסברי הנאשם, שנאמרו בצורה המגלמת בתוכה סתירות מהותיות כמפורט לעיל, ואינו מקבל תיאוריו המופחתים באשר לאלימות שהופגנה על ידו כלפי המתלוננת והסיבות לה.

עדות המאשימה שהעידו בבית המשפט, למעט אחת שהיא גיסת המתלוננת, הינן עדות אובייקטיביות שהותירו רושם אמין ומהימן במיוחד. באחד המקרים, דובר בעדה שלמרות מצבה הרפואי הנטען (חולת סרטן), שבתחילה ביקשה לפטור אותה מהתייצבות לדיון, שינתה דעתה והגיעה למסור עדות שהייתה רציפה וקשה, אודות התנהלות הנאשם באירוע. מדובר ברכיב מחזק מהימנות משמעותי, המלמד גם הוא כיצד יש לקבוע שגרסאות העדות, מלמדות על האופן בו התרחשו הדברים הלכה למעשה.

מדובר בעדות, שנותרו איתנות בגרסתן, גם לאחר שעומתו עם טענות על ידי ב"כ הנאשם במסגרת החקירה הנגדית. מדובר בעדות שעדותן הייתה בהירה, רציפה ונטולת קושי (למעט באשר לעדות הגב' שוש טפירו שהדברים ביחס אליה צוינו בנפרד לעיל).

מעבר לאמור, כפי שצוין, התעודות הרפואיות, ועדויות השוטרים שצינו מה שמעו מהמתלוננת כשהגיעו למקום האירוע, מחזקות גרסת המתלוננת ועדות המאשימה בצורה ברורה ואיתנה.

העובדה שבסוף עדותו, בחר הנאשם לפסוע בשביל שטרם נכבש על ידו עובר לכך, ויחס תוצאות תקיפתו האלימה כלפי המתלוננת לפעולתן של הנשים שהיו במקום וניסו להפריד, מלמדת גם היא על העדר אמינות ועל מידת מהימנות נמוכה במיוחד. והרי ברי, שגם טענה זו הייתה מפתיעה עבור ב"כ הנאשם, שלא היה מוכן לה, ולא חקר העדות או המתלוננת ביחס לכך במסגרת חקירתן הנגדית. טענה זו, שלא נטענה קודם לכן, ומהווה טענה כבושה, משמיטה אף היא כל תשתית המאפשרת לקבוע מהימנות ביחס לנאשם.

כפי שפורט לעיל, נע הנאשם ונד בין גרסאות מספר, באשר למספר הפעמים בהן הותקף בנו על ידי המתלוננת. וככלל, בית המשפט הצביע על הסתירות המהותיות בין הדברים שמסר הנאשם במסגרת חקירתו במשטרה (1/ת) והעימות (2/ת) לבין הדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. תנודות אלו, מלמדות אף הן על היעדר יכולת לקבוע כי הנאשם מסר עדות מהימנה שתיארה השתלשלות הדברים כהווייתם.

אין המדובר בסטיות מינוריות, אלא סתירות מהותיות כפי שצוינו לעיל, המלמדות כי גרסת הנאשם היא גרסה המתפתחת בהתאם לנסיבות.

מעבר לאמור, איני מקבל גרסת הנאשם, גם נוכח העובדה שלא טרח להעיד להגנתו את אשתו, שנכחה במקום,

לפחות בחלק מהזמן. יש להבהיר, כי אמנם בחקירה הנגדית הוטחו בנאשם אמירות אשתו בחקירתה במשטרה, אך מתוך שמדובר בעדות שמועה בנסיבות הימנעותה מלהעיד, יתעלם מהן בית המשפט כלל ועיקר. העדר בעדות זו, כפי שפורט לעיל, מהווה חיזוק לראיות נגדו.

הנאשם הותיר רושם כי הוא אדם אינטליגנט בעל יכולת מחשבתית מפותחת, שניצל את חלוף הזמן מהמועד בו תקף המתלוננת, עד לעדותו בבית המשפט, עיבד מסכת הראיות נגדו וגיבש עמדה באשר לאפשרויות ההגנה העומדות לפניו ולתזה שעליו לדבוק בה כדי לבסס טיעוניו. עמדת הנאשם, שנסתרה מיני וביה על ידי עדי המאשימה, ובחלק מהמקרים על ידי הנאשם עצמו (כמפורט מעלה) לא מתקבלת כנכונה, ואינה מלמדת על ההתרחסות האמיתית בעת תקיפת המתלוננת.

מתוך כלל האמור, כאשר בוחנים הראיות בתיק, והחיזוקים להן כפי שפורטו לעיל, וקובעים שיש לתת אימון מלא בגרסאות עדות המאשימה, ולא לתת אימון בגרסת הנאשם, יש מקום לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק, המיוחס לנאשם בכתב האישום.

מתוך שכן, אני מרשיע הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, היא עבירה של תקיפה חבלנית, עבירה לפי סעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשפ"א, 21/02/2021 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון, שופט

ב"כ המאשימה:

אבקש דחיית הטיעונים לעונש על מנת ללמוד את הכרעת הדין.

ב"כ הנאשם:

אני אבקש תסקיר לעניין העונש.

ב"כ המאשימה:

משאיר לשיקול דעת ביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

לשאלת ביהמ"ש מדוע שישלח לתסקיר אדם שלא לקח אחריות על מעשיו, אני משיב לפני ניהול תיק ההוכחות היה כמעט הסדר והכל התפקשש בדקה האחרונה וביהמ"ש לא הסכים לשמוע על ההסדר. ביהמ"ש אם יבחן ההרשעה וביהמ"ש החליט שאכן מרשיע אותו זה לא אומר שזה הוסף ושהוא הורשע. עדיין נשארים לנו השיקולים והזכות לשלוח את הנאשם לתסקיר לפני שנשקול אופציה אחרת. אנחנו מבקשים לשלוח אותו לתסקיר אנו חושבים שזו הדרך הנכונה.

החלטה

יש להבהיר, כי בד"כ במקום בו נאשם עומד על ניהול ההליך ולא לוקח אחריות על מעשיו, ייטה ביהמ"ש שלא להורות על קבלת תסקיר של שירות המבחן, ולו משום העובדה שלכאורה נדמה כי לפחות בפן השיקומי, הדברים מתייתרים נוכח עמדה זו.

ברם, מתוך שהצדדים אינם חלוקים מהותית באשר לסוגיה, ביהמ"ש לא יעמוד בפני הנאשם כאשר מבקש הוא לקבל תסקיר בעניינו.

שירות המבחן יגיש תסקיר ביחס לנאשם, אשר יתייחס לעונש נוכח הרשעתו כאמור. שירות המבחן יוכל ליצור קשר עם הנאשם בטלפון: 052-6008842 או באמצעות בא כוחו בטלפון: 050-7235735 פקס: 08-6654494.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן, ומצופה שיעשה כך גם ב"כ הנאשם.

ככל ששירות המבחן לא ייצור קשר עם הנאשם בתוך 30 יום, חלה על הנאשם חובה ליצור קשר עם שירות המבחן בעצמו ויוכל להיעזר לשם כך בבא כוחו. מובהר, כי במידה והנאשם לא ייצור קשר עם שירות המבחן, בנסיבות האמורות, ייחשב כמי שוויתר על זכותו ששירות המבחן יבחן עניינו.

הדין נדחה לטיעונים לעונש ליום 23.5.2021 בשעה 09:00. המועד תואם עם ב"כ הנאשם.

הובהרה לנאשם חובתו להתייצב לדין שנקבע, שאם לא כן יהא רשאי בית המשפט לדון בעניינו בהעדרו, וכן יהא רשאי לשיקול הוצאת צו הבאה לנאשם.

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשפ"א, 21/02/2021 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון, שופט

הוקלדעלידיגלמלול